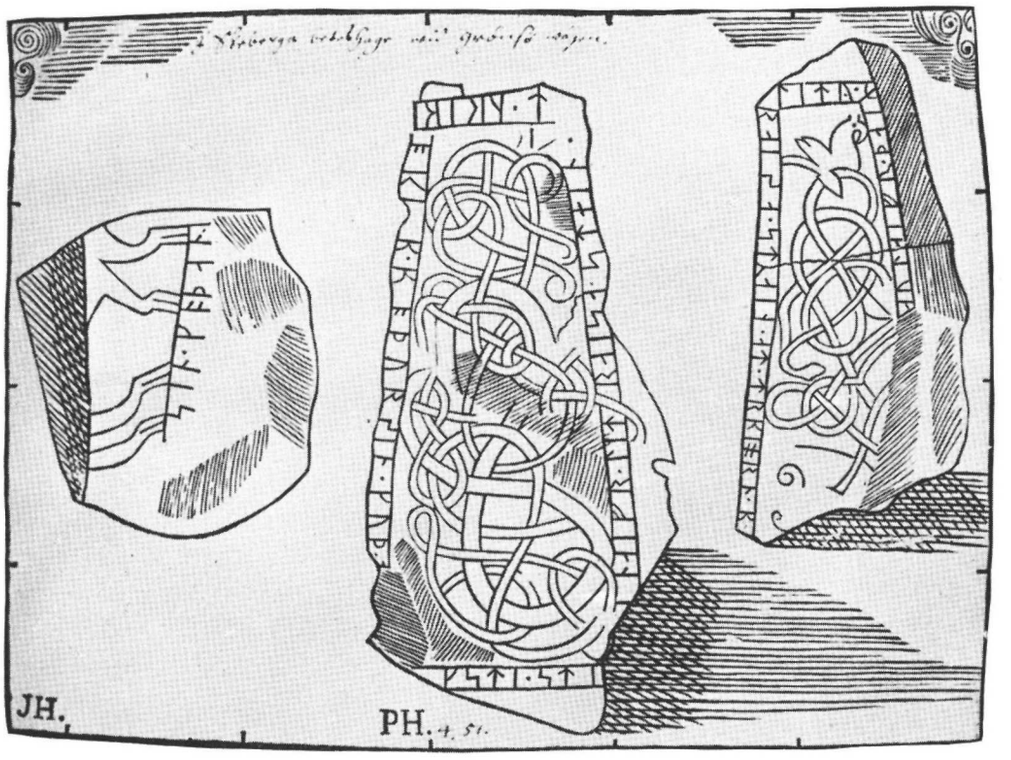

Fig. 151. U 714, 712 och 713. Skeberga, Kungs-Husby sn. Efter B 591.

713. Skeberga, Kungs-Husby sn.

Litteratur: B 591, L 700; J. Bureus, F a 6 s. 122 n:r 63 (Caspar Cohl); Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 4, bl. 31; R. Dybeck, Reseberättelse 1860 (ATA); UFT h. 12 (1884), s. 295.

Avbildning: P. Helgonius och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta 4 och B 591).

Första gången denna sedan länge förlorade runsten omnämnes är i F a 6. Caspar Coh anger, att ristningen finnes »Wedh skibergha, å ängian i Konun. Huseby sokn. på andra stycket» och anför en mycket otillfredsställande läsning; »thet ena stycket» är U 712 och »thet tridie» är U 714. Om uppgifterna i *Ransakningarna*, i Peringskiölds *Monumenta* 4 o. s. v. se U 712.

Av träsnittet framgår, att stenen var svårt skadad; den nedre högra delen är bortslagen, och stenen har brustit. Upptill har stenen varit prydd med en fågelbild.

Inskrift (enligt B 591):

. . . - ulaifr · þaiʀ · lity raisa · stain · at · trbiorn · b . . .
5 10 15 20 25 30 35

. . . *Olæifʀ, þæiʀ letu ræisa stæin at Gæirbiorn* (?), *b*[*roður*] . . .

». . . Olev, de läto resa stenen efter Gerbjörn, (sin) broder.»

Till läsningen: Runan 1 ser ut som en **a**-runa med bst endast t. v. om hst. Tänkbart är, att runan skall uppfattas som en upp och nedvänd **k**-runa, jfr 25 **n**. Runföljden 12—15 **lity** står omvänd, se fig. 151. 25 **n** är vänt upp och ned på samma sätt som den mitt emot placerade runan 1. 30 **b** har, liksom 35 **b**, den för Balle utmärkande formen. — Caspar Cohl (F a 6): **ahþaarʀ**

iornkn. Tydligen har endast en obetydlig del av stenen varit åtkomlig för undersökning, när Cohl läste den. Inskriften har uppenbarligen även varit svårläst. Olikheterna mellan Cohls och Hadorphs läsningar äro som synes så stora, att man icke kan vara alldeles säker på att det i båda fallen är fråga om U 713.

Namnet *Olœifʀ* återfinnes också på U 712. Den stenen är rest över Olevs broder, vars namn sannolikt har varit *Gœiʀbiorn*. Det är under sådana omständigheter antagligt, att runföljden 28—34 **trbiorn** är felläst för **kribiorn**, d. v. s. *Gœiʀbiorn*. De båda stenarna ha sannolikt varit parstenar, och deras inskrifter ha varit likartade. Olikheten skulle då ha bestått i att U 712 har rests av Olev ensam, medan U 713 har rests av flera av Gerbjörns bröder.

714. Skeberga, Kungs-Husby sn.

Litteratur: B 591, L 701. J. Bureus, F a 6 s. 122 n:r 63 (Caspar Cohl); Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 4, bl. 31; R. Dybeck, Reseberättelse 1860 (ATA); UFT h. 12 (1884), s. 295.
Avbildning: P. Helgonius och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta 4 och B 591).

Runstensfragmentet, som sedan länge är försvunnet, fanns enligt Caspar Cohl (F a 6) »Wedh skibergha, å ängian i Konun. Huseby sokn ... på thet tridie [stycket]». Om övriga uppgifter se U 712.

Inskrift (enligt B 591):

... sin koþan ·
5

... sinn goðan

»... sin gode ...»

Caspar Cohl läser »på det tridie» runstensstycket från Skeberga **o - - n - - · ktl**. Uppgiften åsyftar sannolikt U 714. På fragmentet ha ett rundjurs fyra ben bevarats, se fig. 151.

715. Ännesta, Hacksta sn. Nu i Hacksta kyrka.

Pl. 56.

Litteratur: Handlingar i ATA (3383/25, 3672/27, 4252/27, 225/28).
Äldre avbildning: J. H. Söderlund, teckning 1925 (ATA).

I Hacksta kyrkas vapenhus förvaras ett litet fragment av en runsten.

Fragmentet påträffades år 1925 vid trädgårdsarbete på Ännesta. J. H. Söderlund meddelar i en skrivelse av den $^{10}/_{11}$ 1925 (3383), att man funnit ett stycke av en runsten i gamla trädgården på lägenheten n:r 9, avsöndrad från Ännesta n:r 2. 1927 fördes fragmentet till kyrkan.

Grå sandsten. Mått: 0,36 × 0,16 m. Ristningslinjerna äro smala och skarpa.

Inskrift:

... bti -

... æftiʀ(?) ...

»... efter ...»

Till läsningen: Före 1 **b** finnas inga säkra spår av huggning. 3 **i** är ej stunget. I fragmentets kant kan man urskilja ett kort spår av runan 4. Avståndet talar för att runan har varit ʀ.